

fatte Bevægelser. Hvor vide ere ikke de Udfigter, som her aabne sig, som en Følge af een eneste opdage, Hovedegenkab.

Forf. föler selv, at han ikkun langtfomt vil skride frem i denne vide Kreds af Underfögelfer. Men maaskee tör han haabe at andre Naturforskere ville unde de Slutninger han uddrager af sin Opdagelse noget af den Opmærksomhed de have undt hans Forfög. I saa Fald vilde de mange flere Gjenffande der synes ham at svæve i en fjern Demring vorde fremdraget for Sandhedens klare Dag.

Doctor *Zeise* har ved Selskabets Secretair ladet det meddele den mærkværdige Iagttagelse, at et furt Salt af Flusfyre og Potaske kan neutraliseres ved Boraxfyre. Forfatteren har prøvet og udviklet denne Iagttagelse ved mangfoldige og afvexlede Forfög; men her maae det være nok at anföre, at Lakmusvand rödfarvet med det sure Flusfyrefalt, blandet i et passende Forhold med Lakmusvand, som man ved tilfat Boraxfyre ligeledes har rödfarvet, giver en blaae Blanding, som om Syren i begge de sammengyde Vædsker var bleven ophævet ved et Ælk (Alkali).

Den philosophiske Classe.

Professor *Sibbern* har forelagt Selskabet en genetisk Udvikling af Begreberne Drivt og Lidenskab. Forfatteren opfögte först Drivtens reale Grund og viste, at det individuelle Liv under Bevidstheds Form nödvendigviis begynder med en Impuls af universal Udspring, eftersom det overhovedet kun er til derved, at noget universalt constituerer det og bevæger sig deri, hvoraf da Drivtens Ytringsmaade aflededes. Derpaa viste, hvorledes, da al Drivt medförer at Individet knytter sig til Drivtens Gienstand, en Tilböielighed kan gaae frem af den, der kan blive staaende og

herstkende og faaledes under Livets Gang en Lidenskab danner sig. Nu skielnedes först imellem den ædle og geniale Lidenskab, f. Ex. lidenskabelig Kierlighed til Kunst og den mere *κατ' ἐξοχήν* faakaldte Lidenskab, der ophæver den fuldkomne Siælesfundhed, og under hvilken Aanden altsaa lider. Paa hvilke Maader en faadan kan opftaae, overvejedes nu. Allerede Lidenskaben af ædel og genial Udspring, kan ved overvættets Eenfidighed före, om ei til Sygelighed, dog til en Afvigelse fra den funde Menneskeeksistents. Men endnu mere kan en faadan indtræde, om end Tilböjeligheden er ædel og herlig, naar et Misforhold mellem Individets Stræben og Naturens eller Lykkens Begunstigelfer gör, at det brænder for Opnaaelsen af en Gjenstand, til hvis Befiddelse det ei kan komme skiönt det ei kan aflade at stræbe derefter. Af en Conflict imellem det personlige eller egoistiske og det objective gaer allerede en faadan Lidenskab frem. Det *Jeg*, der er i Bevægelse og ei kan andet, end ogsaa at giöre sit Krav, sin Trang giældende, er her Uroens og Gjæringens Kilde. Af samme Kilde kunne nu de fordærveligste Lidenskaber gaae frem, naar Tilböieligheden gaer ud paa noget, der blot skal tjene det egne Selv. Saaledes kan endog Tilknytningen til en ellers værdig Gienstand for Tilböielighed, före dertil, naar det subjective derved hæves frem og giöres til Attraens Gienstand. Dette subjective er da for det först den med enhver Drivts Bevægelfer, naar den faaer sin Fremgang, forbundne Fornöielse eller Nydelse. Dernæst er det den baade af höiere og af lavere Bestræbelfer resulterende Forbedring af den personlige Tilstand i det Hele, en vis Erhvervelse og derved opnaaet Befiddelsesstand. Endeligen kan endnu alt tages, som Vehikel for det egne Jags Haandhævelse som *Jeg*, idet at *Jeget* gör sig giældende blot for at giöre sig giældende. Der

gives tre Hovedclaffer af lavere Lidenskaber: Nydelsesfygerne, Befiddelsesfygerne og de, der ere Yttringer af en reen Jeghedsfyge. Hvorfor de kaldes Syger, og i hvilke deres Sygelighed viser sig, blev derpaa fat ud fra hinanden.

Den historiske Classe.

Af Hs. Höiærværdighed Biskop *Münter*, Storkors af Dannebrogen, have vi erholdt en Afhandling, hvori Bestemmelsen for Christi Födelsaar oplyses af astronomiske Grunde. Det er bekiendt nok, at Spørgsmaalet om Christi Födelsaar igiennem flere Aarhundreder har været Gienstand for de Lærdes Skarpsindighed, og at de næsten alle deri komme overeens, at den almindeligen antagne Tidsregning, som förer Navn af den Dionysiske, paa ingen Maade lader sig forene med de Tidens Historie, i hvilken Christis Födelse falder. Man er ikke enig om Aaret da Cyrenius eller Qvirinus holdt den i Skriften omtalte Beskrivning til Skat, og ligesaa lidet om Aaret hvori Herodis, under hvis Regering Christus fødtes, endte sit Liv. Nogle antage hans Död at være indtruffen i Roms Aar 751 andre 750, dog har det fidsste Aarstal de fleste Stemmer for sig. Mærkværdigt er det, at man ikke har fögt at hæve denne Tvivl ved en Underfölgelse over de Vises Stjerne, som Mattheus i det andet Capitel omtaler, og som ligeledes omtales i det apokryphiske Jacobs Evangelium, og af *Calcidius*, en platonisk Philosoph, i et Commentar over Platos Timæus, saavel som af Forfatteren til Hermippus's Dialoger over Astrologien. Uagtet denne Stjerne i den hellige Skrift kaldes *ασηρ* formodede dog Forf. allerede længe, at hermed ikke meentes en enkelt Stjerne, men den Conjunction af Planeter, som efter Jödnernes Astrologie holdtes for at være et Tegn for Messias; thi i